

A CSEND

szálegyenes erdőit gallyazatom

üde illatát
a hegyekből zuhogó tavasz-áradatot
alkonyati sugárfolyó-esést
csomagolom levegőlevelekbe

a hazasodródó állatoknak találok ki
mételty ellen vérzős mirigyek ellen csodaírt

dongó hanglámpásokat gyűjtök a csendben
aransávós zümmögést
s szopókák és hóvirágok tüzesednek szapora táncra
szívárványt nézek a felvert porba
s megszűröm a zsojtárok fölött
fehér gyolccsal a gyerekeknek

szénatömjén száll

kaszák pendülnek büszkeségükben
s határból térő inak
rugódnak ki kedvtelve

TEHETETLENŰL

ha nevettem
kínomban magamat nevettem
leginkább s még asztalt se vertem
s nem vágtam földhöz poharat

kedvemben néha nóta sikkant
s csenddé pászmált a levegőben
részeg füstökben bicska villant
s mégis rám metszett sebeket

felálltam s tántorogtam sokszor
s nem bömböltem a pofonoktól
nem ordítottam kiáltoztam
segítségért s nem jött sehonnan
nem védtem magamat soha

inaimból font korbácsot
végén dudoros bojt az öklöm
foghíjaim vasakkal töltöm
körmeim mérgező zsilettek
nem lehet itt dúdolni félve
ordítás halk fenét se ér
ágyúzni kell a vad zengésbe
veretni a viharokat

TÜRELMEM ELHAGY

szüntelen
egyre gyakrabban dühödöm
elillan tőlem az erő
gyengeségem meg nőttön-nő
el-eltűnik a türelem
egyre gyakrabban dühödöm
pedig köröttem nagy halom
jég-közöny marha-nyugalom
okos hajlongás s jutalom
pihenni puha-jó alom
engem utálat s gyűlölet
redves markában gyűröget:
vad aknát gyilkos kalapot
s lehet hogy fel se robbanok

LÁSZLÓFFY ALADÁR

H O L D

Ujjbegyen perdülő golyó a hold,
ha leesne, senki se tudná hányadik
fordulat után szédült le végül.
Aminthogy nem tudja senki sem igazolni
milliókilométereit a végiggyalogolt
útnak. Sokan csaltak. A szekéren jöttek,
vagy háton vitették maguk, az álsebesültet,
míg egyesek talpa kérlelhetetlen
következetességgel a bal-jobb, az igen-nem,
az egy-kettő, a szeret-nemszeret, a fekete-fehér,
a tűz-víz ütemére egyfolytában verte, csókolta,
sürgette, karmolta, hívta és elrűgta
vonuló magunk alól a talajt,
amellyel még egyszer egészen összetapadni
végzetes volna. Az egész óriás menet
annyi lábacskán táncolt át sok ezer holdról
letekert hófehér kilométert, amennyi
elmélet szerint nem bírná el az elhozott
bronz és vas és arany és márvány és lánc
és festék és papír tonnáit egyetlen pillanatra.
De a hold nem ujjbegyen perdülő golyó,
csak ő tudja mennyi ideje járja, nem nehezül
ránk minden egyetlen pillanatra –
s mégis csaltak. Szekéren jönnek
vagy háton vitetik maguk, az álsebesültet,
miközben a bal-jobb, az igen-nem, az egy-kettő,
a szeret-nemszeret, a fekete-fehér, a tűz-víz
ütemére miattuk is fülünkben dobol a szívünk
az erőlködéstől, hogy ezt az inogó emberi
lábakon táncoló megrakott, megőrzött
porcelán hidat tisztas távolban tartsuk
a kegyetlen talajtól
a féhéren pörgő, ketyegő hold alatt.